

Anya és apa

PRÓZA - LXII. évfolyam, 20. szám, 2018. május 18.

Nem nagyon tudunk mit csinálni. Apa azt mondja, hogy a kabátot le kell hozni. A padlásról. Hogy a kabátot, azt, amin rajta van a sárga csillag, hogy azt hozzuk le. Anya azt mondja apának, hogy az a kabát már nem is létezik. Hogy kidobták régen, és ha nem dobták volna ki, akkor is. Ennyi idő alatt megették a molyok, az egerek, meg ki tudja, mi lett vele. De apa nem enged. Egyre csak azt hajtogatja, hogy ő abban akar kimenni az utcára. Merthogy abban *kell* kimennie.

Fekszik az ágyon, fogja anya kezét. Suttog. Már alig van hangja.

– Életem, a sárga csillagot. Ez a rendelet. Nem érted? Ha nem tűzöm ki a sárga csillagot, akkor elvisznek. Akkor rögtön agyonlőnek. Nem érted?

Anya nem tud mit mondani. Csak ül apa mellett az ágyon, és sír.

És apa folytatja:

– Ne félj, neked nem kell. Csak nekem kell. Meg a gyerekeknek. Neki is kell. De meglátod, rendben lesz minden. Mi ezt is túléljük.

– De, apus – mondja anya. Alig tud megszólalni is. – Miről beszélsz? Ilyen ma már nincsen. Mi van veled, apus?

Apa, a kék szemével, kissé zavartan nézi anyát. Aztán egészen halkán csak annyit mond, hogy ő már hallotta a hírt. Hogy ő tudja, hogy ennek hamar vége lesz.

– Vége lesz ennek most már nagyon gyorsan. Közelednek a szovjet csapatok.